

תת"ע 6088/08/20 - מדינת ישראל נגד ראפה אבו עראר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 6088-08-20 מדינת ישראל נ' אבו עראר
תיק חיצוני: 90213211296

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ראפה אבו עראר

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקשת וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בדוח שמספרו 90213211296 למבקשת יוחסה עבירה נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, עבירה בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 1.6.20.
3. בגוף הדוח צוין כי על המבקשת להתייצב לדיון ביום 15.10.2020 המבקשת קיבל את הדוח לידה מהשוטר.
4. התיק נפתח בבית משפט. בתאריך 13.10.2020 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט כי בשל הסגר הדיון בעניינה של המבקשת שנקבע ליום 15.10.2020 ידחה ונקבע מועד חדש ליום 14.02.2021.
- החלטת בית המשפט בדבר הדחייה נשלחה בדואר למבקשת ואישור המסירה למועד הנדחה נמסר לכתובתה של המבקשת וחזר בציון "מסרב לקבל - הודבק" ובסמוך לכך נרשם שמה של המבקשת.
5. ביום 14.02.21 נדונה המבקשת בהעדרה. בית המשפט השית על המבקשת עונש של 3 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים וקנס של 1500 ₪.
6. לטענת ב"כ המבקשת, המבקשת לא ידעה על מועד הדיון ולא קיבלה כל זימון להתייצב למועד דיון בעניינה. לטענת בא כוחה היא גילתה את קיומו של גזר הדין בעניינה לאחר שנעצרה על ידי שוטר ונאמר לה שהיא נוהגת בפסילה.

עוד טען ב"כ המבקשת כי היא כופרת באמור באישור המסירה ותטען כי מעולם לא קיבלה זימון וכן כופרת בביצוע העבירה ויגרם לה עיוות דין.

ב"כ המבקשת טען כי המבקשת הינה מורה ורישיונה נדרש לה לצורך פרנסתה.

7. המשיבה התנגדה לבקשה. לטענת המשיבה, קיים אישור מסירה כדין למועד הדיון.

באשר לטענת עיוות דין, טענה המשיבה כי המבקשת כלל לא הרימה את הנטל להוכיח כי יגרם לה עיוות דין. אין בטיעוניה נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול פסק הדין בהעדר וכן המבקשת אף לא הגישה כל מסמך לתמיכה בטיעוניה.

דין

8. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערן של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

9. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון

כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

10. בעניינה של המבקשת, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

11. בחנתי את טענותיה של המבקשת ולא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה.

כאמור, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה כדין למועד הדיון ביום 14.02.21. אישור המסירה חזר בציון "מסרב לקבל הודבק" ושמה של הנאשמת נרשם על ידי פקיד הדואר.

אישור המסירה נשלח לכתובתה הרשומה של המבקשת בדואר רשום, דבר המאפשר לראות בכך המצאה כדין. גם הרישום שמה של המבקשת על דבר הדואר יש כדי לחזק את העובדה כי הכתובת הינה הכתובת הנכונה של המבקשת.

12. בנוגע לטענה כי יגרם למבקשת עיוות דין אם לא ינתן לה יומה, כפי שנקבע **ברע"פ סאלם** שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

הרי שטענה כללית כי המבקשת כופרת בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.17)).

המבקשת לא טרחה לפרט את טענות ההגנה, ככל שקיימות, ביחס לעבירה ולפיכך לא עמדה בנטל בעניין זה.

13. באשר לעונש שהושת על המבקשת, הרי שבצידה של העבירה שיוחסה למבקשת קיימת חובת פסילת

מינימום הקבועה בחוק של שלושה חודשים.

בית המשפט לא החמיר עם המבקשת.

14. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

15. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשמת עיוות דין במידה ולא ינתן לה יומה ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון, איני נעתרת לבקשה.

16. הבקשה נדחית.

המבקשת תפעל על פי האמור בגזר הדין.

17. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

